

tolovajih, mislite? O ne, pot nam zastavi mož čvrste postave, ki trdi, da nas ne pusti naprej, predno ne spraznimo čutarice, kakoršnih je več čez ramo nesel domu. Ni bilo drugače, morali smo in pri tem si pomagali s petjem, ki se je morda v ponočni tihoti po logih daleč razlegalo, a lepo nikakor ni moglo biti, ker sem se jaz s svojim čukovim glasom vmes vtikal.

Drugi dan se vsi trije naravnost čez šumo napotimo proti Dobrniču. Pot, kolikor je je v selski fari, je uže še nekoliko človeška — po zaslugi gospoda župnika, naprej se pa izteče v steze, in kdor ni vajen je, pride v Dobrniče, ampak se zgubi v goščavi, iz katere se ne vidi drugzega, ko šumberška razvalina s prijazno cerkvico pod njo. Spustimo se toraj na vzdol, a predno še pridemo do goščave, me pocuka gospod župnik za roko in molče pokaže na bližnjo njivo. Radoveden grem z očmi za njegovo roko, in kaj zagledam? Kmetiča, pri miru stoječega, kakor bi bil iz lesa, in držečega kvišku zavihleno motiko pri krtini. Molče stojimo vsi, še minuto časa in — lop! motika trešči in vrže ven krt do smrti zadetega. „No, pravo neumnost ste naredili, oče!“ se oglasi gospod župnik, mož se obrne, zagleda nas, in ko vidi, da se vsi trije njegovemu „junaškemu“ činu smejemo, premakne klobuk na glavi in nekaj mrmraje se zgubi s svojo motiko za mejo. Mi pa gremo naprej in gospod župnik pripoveduje: „Kar si tukaj videl, vidim jaz vsak dan. Naj ljudem pripovedujem kolikor hočem o tem, kako škodo delajo sebi s preganjanjem krt, vse zastonj. Tudi izgledi nič ne pomagajo. Ko sem namreč jaz sem prišel, je bilo po mojih njivicah in pičlem vrtu vse polno krtin, a jaz sem jih dajal vse lepo razgrebsti, krtov pa nisem nič preganjal. Zdaj že par let ni nobene krtine več, tem bolj pa raste trava in setev, ljudje pa pravijo, da krt ne mara za farovške njive in travnike. Se ve, da ne mara, ker ni več bramorjev, glist, črvov in drugzega mrčesa v zemlji, ker krt je — hvala mu — vse pokončal. Oni pa imajo zmiraj cele groblje krtin in se potem jezé nad krtom, če si kôse ob krtinah krhajo!“ — Meni se je gospod župnik res smilil, ki si toliko prizadeva za faranov blagor, pa povsod naletava na trdovratnost in žanje nevoljo in nenvaležnost. Ta dan se mu je — memogrede omenjeno — pripetila še druga neprijetnost. Zvedel je namreč, da so prejšnji dan na „žegnanji“ v Šentlorenci na Temenici fantje v pretepu ubili enega njegovih faranov, ki pa je bil znan rogovilež. — Prekrižavši brez števila potov in stez prišli smo še le čez dve uri iz goščave, in zagledali Dobrnič. Par korakov še in na veliki cesti smo — to je, na cesti iz Trebnjega do Žužemberka. Ravno pridrdra pošta memo, znamenje, da je ura enajst. Moj prijatelj me opozori na konja, postilijona in voz, in res, vse troje je harmonično, če se enkrat kje prevrne, bo vse trójice konec.

Naša pot je v farovž, kamor smo se bili uže prejšnji dan napovedali po občinskem potu, kateri je bil naznanil po maši na Selih med drugimi mikavnostmi tudi dan volitev volilnih mož za državni zbor. Gospod župnik, eden najgorkejših narodnjakov, nas jako prijazno sprejme in povabi na obed, pri katerem smo bili dobre volje in izpustili napitnice dr. J. Bleiweisu, našemu očetu, bodočemu poslancu grofu Barbo-tu, národní duhovščini itd. Pozneje smo šli še k županu gosp. Sinci. To vam je mož z dušo in telom narodnjak in poštenjak skozi in skozi; mene je posebno veselilo izvedeti tû, da v tem kraju, pa tudi v bližnjih, nemčurski kandidat ne dobí nobenega glasú.

Veseli smo bili, sošlo se nas je še več, rad bi bil mudil se v tej prijazni vasi, ki je jako lepa in kaže pridne prebivalce, al mudilo se mi je naprej. Toraj gospod župnik dá napreči, poslovim se od svojih dveh

prijateljev iz Sel, ki sta mi binkoštno praznike tako prijetne naredila, dobrniški gospod župnik sede k meni in peljeva se proti Trebnjemu. Solnce je uže bilo nagnilo se, toraj ni bilo velike vročine več. Cesta ta je še dokaj čedna, čeravno ne gre po planem, le vasi in hiše ob nji so bolj revne. Vinogradov je videti na več straneh, ker tukaj se uže pričinja vinska dežela, čeravno to vino po svetu nima še veliko veljave; a zdravo je in mnogo boljše kakor marsikaj, kar se drugje za vino toči. (Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

* V deželni gluhonemici goriško-isterski v Gorici so bile 1. dne t. m. konecletne preskušnje, katerih so se vdeležili zastopniki deželnega odbora goriškega, isterskega in tržaškega in nekoliko druge gospôde. Z izidom so bili vsi jako zadovoljni. Zavod je v zadnjem času tako lepo napredoval, da se sme dežela v vsakem oziru ž njim ponašati. Veselja bi se zjokal rajni ustanovnik, nepozabljeni Val. Stanič, ako bi mogel videti, kaj je vzrastlo in se razvilo iz plemenitega zrnca, katero je zasejala njegova skrbna, človekoljubna roka.

Naši dopisi.

Iz Rusije 22. avg. —η. (Konec.) Po povodu novega avstrijskega ministerstva so prinesle Moskovske „Vedomosti“, glavni organ slavjanofilov, jako zanimiv vvodni članek, iz katerega naj priobščimo čast. čitateljem to-le: „Avstro-nemška stranka, ki je pri poslednjih volitvah mnogo zgubila, se je poslednja leta oznamenovala z jarožno opozicijo proti politiki grofa Andrassyja na vzhodu; al ona ni obsojala Andrassyjeve politike s tistega stališča, s katerega se njegova politika ni mogla prikupiti avstrijskim Slovanom. Dunajski organi so se togotili na grofa Andrassyja, a ne zavolj tega, ker je, zvest magjarskim tendencijam, bil vedno vrh hrepenenju južnih Slovanov po osvobojenji izpod muzulmanskega jarma, ampak ravno narobe; njim se je zdelo, da on premalo skrbi za celoto turške države. Še svojim sovraštvom proti Rusiji ves čas naše vojske je dunajsko časopisje daleč za seboj pustilo celó Angleže. Take tendencije se ve da avstrijskim Slovanom ne morejo biti prijetne. Prav zato avstrijski Slovani nimajo povoda protiviti se razširjanju avstrijske teorije v Bosni in Hercegovini, ker tako razširjanje jim obeta pomnoženje slovanskega elementa v Avstriji. Al res je tudi, da to nemško sovraštvo je edino, kar more opravičiti take avstro-slovanske želje, zakaj vsem je znano, da politični program grofa Andrassyja ni drugzega nič kot izvršitev ideje kneza Bismarka, a tudi tej ideji avstrijski Slovani ne morejo posebno zaupati. Lahko bi se pa mislilo, da so si jo usvajili avstro-nemški centralisti in da njihova opozicija proti grofu Andrassyju se objasnjuje s tem, da oni štejejo Andrassyja za premalo ubogljivega pomočnika Bismarkove politike. V resnici si pa nemška stranka ni usvojila te ideje o poklicu Avstrije, katero jej ponujajo iz Berolina. Nemškim patrijotom na Dunaji se še vedno sanja, da bo še mogoče Avstriji vrniti si preves v Nemčiji, zato jim je zoper Bismark, ki je Avstrijo iz Nemčije potisnil. Ni tedaj prav nič čudnega, da avstrijski Slovani ne marajo za zvezo z nemško stranko, o kateri so prepričani, da ona je bolj „nemška“, to je, slovanstvu bolj sovražna, kakor sedanja Nemčija.“

Slovanofska stranka v Rusiji misli, da kakor Čehi ne želijo porusiti in popoljšati se, tako tudi Slovenci ne želijo pohrvatiti se (vsi li?), Hrvatje ne želé posloveniti se, tako tudi noben avstro-slovanski